

Font de Sant Sebastià del Serrat de Baix

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Can Prat s/n. Serrat de Baix. Sant Sebastià de Montmajor
Emplaçament
Alçada: Carretera de Caldes de Montbui a Sant Sebastià de Montmajor
484

Coordenades:

Latitud: 41.66538
Longitud: 2.11322
UTM Est (X): 426175
UTM Nord (Y): 4613005

Classificació

Número de fitxa 08033 - 301
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 014A00238
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dv., 28/11/2008 - 01:00

Descripció

Font situada al mur de ponent d'una de les cases que formen el Serrat de Baix, que consta d'una aixeta i una pica tallada dins d'un bloc de pedra de granit. Aquesta està col·locada sobre un suport constituït per tres fileres de maons lligats amb ciment. A la seva dreta, també hi ha un pedrís adossat a la paret, fet amb sis fileres de maons amb l'escaire aixamfranat. Per damunt de l'aixeta hi ha la imatge de Sant Sebastià màrtir, lligat a un arbre, en un turonet, no massa lluny del poble, amb tres fletxes clavades: al cor, braç dret i cuixa esquerra. Aquesta imatge està pintada a mà, en uns rajols ceràmics, de 10 cm x 10 cm ocupant una superfície total de 30 cm x 40 cm. Aquesta font havia estat situada en un altre lloc, i al col·locar-la a la façana de la casa, es va malmetre una mica (hi ha alguna rajola esquadada i tornada a ajuntar)

Història

Segons Moreu-Rey (1962) el nom de Serrat de Baix es correspondria antigament amb el nom de Serrat de Masprat, de Sant Sebastià. A l'entrada del Serrat de Baix, hi ha uns rajols ceràmics amb el nom de Masprat. També troba documents referents al Mas Prat, anomenat com a "mansi des P. de Munt maior" (1438); possessions "d en P.", "del Prat" (XVI); "a Masprat", "Mas Prat" (segle XX). Antic mas de Sant Sebastià: actualment el grup de cases reben el nom de cal Anton, cal Dents, cal Codina.

Sobre el llinatge, Moreu-Rey hauria documentat un tal Gerardus Prat o Prats (1318, 1322) que cobrava els rèdits de Sant Cugat a la parròquia de Sant Sebastià de Montmajor i d'altres veïnes. Els següents esmentats, Moreu-rey fa constar que és segur que pertanyin a la mateixa casa: Pere de Prat (1337, 1339); Jaume Prat (1405); Guillem de Prat, fill de Barthomeu de Prat 1413). A l'any 1740 encara el registre de baptismes de Sant Sebastià recollia el naixement d'un Prat.

Segons la tradició, Sant Sebastià va ser un capità cristià de la guàrdia pretoriana que va aconseguir en secret moltes conversions. Quan l'emperador romà Dioclecià va conèixer la seva fe, va ordenar que el matessin a fletxadetes. En canvi, Sebastià no va morir i una viuda cristiana anomenada Irene el va recollir i li va curar les seves ferides. Quan es va recuperar, Sebastià va tornar davant l'emperador, i el va denunciar per la seva crueltat. Llavors Dioclecià va manar que el matessin a cops. Normalment a les imatges de Sant Sebastià, es representa amb les fletxes clavades al pit..

S'invocava l'ajuda del sant contra la pesta. La seva festivitat es celebra el 20 de gener. Originàriament la font no es trobava adossada a la façana, però en restaurar les cases, s'hi posà. Es desconeix la seva ubicació original.

Bibliografia

MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Pàg. 173. Editorial Teide. Barcelona.

